

Sygn. akt V CZ 35/06

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa "C." Spółki Akcyjnej w Z.

przeciwko K. K., [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2006 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2005 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 listopada 2004 r. powołując się na treść art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U z 2002 r., Nr 9, poz. 88 ze zm.; dalej: „u.k.s.c.”). Wskazał przy tym, że skarżąca nie uiściła brakującej części (44.999,90 zł) wpisu od wniesionego środka zaskarżenia w ustawowym 7-dniowym terminie. Wprawdzie polecenie przelewu obejmujące wymienioną kwotę zostało złożone przez powódkę w banku w ostatnim dniu terminu do uiszczenia wymaganej opłaty, tj. 11 sierpnia 2005 r., jednakże dyspozycja ta nie mogła być już w tym dniu zrealizowana. Zgodnie bowiem z treścią umowy rachunku bankowego, łączącej powódkę z bankiem, polecenia przelewu złożone po godzinie 13⁰⁰ - jak miało to miejsce w konkretnym stanie faktycznym - podlegały realizacji w dniu następnym.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka wniosła o jego uchylenie zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 16 ust. 3 u.k.s.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że termin do uiszczenia wpisu nie jest zachowany w przypadku złożenia przez stronę polecenia przelewu drogą elektroniczną i dopełnienia przez nią wszystkich czynności niezbędnych do realizacji tej dyspozycji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Trafnie wskazała skarżąca, że - zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem - w przypadku, gdy wpłata opłaty sądowej następuje w drodze przelewu, za datę jej uiszczenia uważa się w zasadzie datę przyjęcia polecenia przelewu przez bank, w którym zlecający przelew ma rachunek z kwotą wystarczającą na pokrycie tej należności. U podstaw tego zapatrywania legło założenie, że strona nie powinna ponosić ujemnych konsekwencji w sytuacji, gdy dopełniła w terminie wszystkich czynności zmierzających do wniesienia tą drogą wymaganej opłaty, a realizacja przelewu opóźniła się z przyczyn leżących po stronie banku. W rozpoznawanej sprawie jednak tak nie jest. Z nie kwestionowanych ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, że umowa rachunku

bankowego, jaka łączyła powódkę z bankiem realizującym polecenie przelewu obejmujące wymaganą opłatę, przewidywała wykonanie tego rodzaju dyspozycji, złożonych w formie elektronicznej po godzinie 13⁰⁰, dopiero w dniu następnym. Powódka złożyła polecenie przelewu drogą elektroniczną w ostatnim dniu terminu do uiszczenia wpisu po godzinie 13⁰⁰. Nie można zatem uznać, że przedsięwzięła wszystkie niezbędne działania warunkujące uiszczenie wpisu od apelacji w wymaganym terminie. Konstatacji tej nie sprzeciwia się fakt, iż w chwili składania dyspozycji na rachunku powódki znajdowały się środki pozwalające zrealizować polecenie przelewu. Okoliczność powyższa – w rozważanej tu sytuacji - jest tylko jedną z przesłanek oceny prawidłowości wniesienia opłaty sądowej. Właściwe wykonanie tej czynności wymaga bowiem - jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w powołanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia orzeczeniach (postanowieniach z dnia 30 listopada 2000 r., III CZ 111/00, nie publ. oraz z dnia 9 sierpnia 2000 r., I CKN 820/00, nie publ.) - podjęcia przez stronę wszelkich działań umożliwiających prawidłowe i terminowe wniesienie opłaty. Skład orzekający pogląd ten w pełni podziela. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej nie prowadzi on do nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji procesowej stron w zależności od tego, czy uiszczają one opłaty znakami sądowymi, czy też w drodze przelewu bankowego. Każdy z tych sposobów wnoszenia opłat uregulowany jest w sposób odmienny ze względu na swoją specyfikę. Konsekwencją wyboru przez stronę któregośkolwiek z nich jest konieczność zastosowania się do rządzących nim rygorów.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł, jak w sentencji.